

9 december 1953.

No. 11520.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle van 14 Maart 1953 betreffende den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting van het jaar 1948;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wien den aanslag inkomstenbelasting voor het jaar 1948 werd opgelegd naar een zuiver inkomen van f.3.757.-, daartegen tevergeefs bezwaar heeft gemaakt bij den Inspecteur, waarna hij zich heeft gewend tot den Raad van Beroep;

Overwegende dat de Raad van Beroep de beschikking van den Inspecteur heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen:

"dat appellant te Z een groentezaak drijft en het geschil tussen partijen gaat over de vraag welke de opbrengst is geweest uit dat bedrijf in het jaar 1948; dat appellant is aangeslagen naar een totaal zuiver inkomen van f.3.757.-, waaronder, een bedrag van f.7,83 genoten aan rente, terwijl appellant in zijn beroepschrift heeft gesteld primair dat zijn bedrijfswinst is te stellen op f 3384,85 en subsidiair op f.3.650,70;

dat appellant zich tot staving van het primair door hem gestelde beroept op de door hem gehouden aantekeningen van de dagelijkse ontvangsten in zijn bedrijf over 1948;

dat de Inspecteur de boekhouding van appellant heeft verworpen omdat deze volgens zijn inzien niet oplevert geen betrouwbare maatstaf voor de bepaling van de door appellant genoten winst;

dat de Inspecteur daarom de bedrijfswinst van appellant heeft bepaald, door het aanleggen van een norm, ontleend aan de resultaten van een aantal andere groentezaken in Z, waarbij aangenomen is, dat de brutowinst in een bedrijf als dat van appellant heeft bedrag en 22% van de inkoop;

dat appellant in zijn beroepschrift subsidiair heeft aangevoerd, dat de winstmarge niet op 22% doch op hoogstens 18% is te stellen;

dat door de Inspecteur is gesteld en door appellant niet is bestreden, dat de boekhouding van appellant bestaat uit aantekeningen van de dagelijkse ontvangsten, van de inkopen en van de onkosten, dat privé-opnamen niet werden geboekt en dat een kassaldo nooit werd berekend;

dat derhalve een kasboek, waarin als posten van inkomsten en uitgaven werden geboekt en waaruit kan worden nagegaan welke saldi op bepaalde data aanwezig moesten zijn, niet door appellant wordt bijgehouden;

dat voorts door appellant niet is betwist, dat een deel van de onkosten, welke appellant bij zijn winstberekening op de bruto-ontvangsten in mindering brengt, niet voorkomt in de door appellant gehouden aantekeningen;

dat de Inspecteur terecht van oordeel is geweest, dat deze aantekeningen van appellant niet vormen een boekhouding, elke een betrouwbare maatstaf oplevert voor de bepaling de door appellant uit zijn bedrijf genoten netto-winst;

dat, onder deze omstandigheden de Inspecteur terecht de bedrijfswinst van appellant heeft bepaald door het aanleggen van een norm, ontleend aan de resultaten van andere groentezaken te Z;

dat de daarbij aangenomen bruto-winst van 22% van de inkopen blijkens de mededelingen van de Inspecteur het gemiddelde is van de resultaten van het grootste deel van de groentebedrijven in Z;

dat appellant heeft aangevoerd, dat zijn bruto-winst lager ligt, omdat zijn klanten bijna uitsluitend uit arbeidersgezinnen bestaan, welk argument door de Inspecteur is bestreden met de opmerking, dat Z grotendeels uit een arbeidersbevolking bestaat, zodat deze factor voor het merendeel van de soortgelijks bedrijven geldt;

dat deze redenering van de Inspecteur niet geheel juist omdat naar, de ervaring leert, het bruto-winstpercentage van een groentehandelaar, die nagenoeg uitsluitend arbeidersgezinnen als klanten heeft, lager ligt dan dat van een groentehandelaar, die zijn klanten voornamelijk onder beter gesitueerden telt;

dat de Inspecteur niet heeft betwist dat appellant nagenoeg uitsluitend arbeidersgezinnen tot klant heeft;

dat de Raad rekening houdende met deze omstandigheid, aannemelijk acht, dat de bruto-winst van appellant over 1948 is te stellen op 20% van het bedrag der inkopen;

dat zulks niet kan leiden tot vermindering van de aanslag;

dat immers tussen partijen vaststaat, dat het totaalbedrag der inkopen is geweest f. 25.665,15, dat de onkosten zijn te stellen op f.969,- en dat appellant aan rente heeft genoten f.7,83, zodat wanneer de bruto-winst op 20% van de inkoop wordt gesteld, het totaal zuiver inkomen toch hoger is dan f.3.757.-, zijnde het bedrag waarnaar de aanslag werd geregeld";

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie heeft voorgedragen:

Verkeerde toepassing van artikel 12 (oud) van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, ter toelichting waarvan is gesteld:

dat belanghebbende gedurende 1948 dagelijks zijn ontvangsten en zijn betaalde inkopen noteerde, alsmede de onkosten, waarvan hij zeker was, dat zij tot de zaakkosten gerekend behoorden te worden;

dat hij privé-opnamen niet noteerde, omdat hij rekende, dat een verschil tussen ontvangsten en uitgaven steeds in privé werd opgenomen;

dat hij zogenaamde gemengde uitgaven, zoals huur, verlichting en verwarming, uit privé-gelden betaalde, doch eens per jaar, bij het opstellen van de winstbepaling, rekening werd gehouden met het zaakgedeelte van de gemengde uitgaven;

dat deze wijze van boekhouden bij veel kleine bedrijven geschiedt en artikel 12 (oud) van genoemd besluit juist op deze kleine bedrijven betrekking heeft;

dat de Raad van Beroep de boekhouding heeft verworpen, omdat privé-opnamen niet werden geboekt, een kassaldo nooit werd berekend en een deel van de onkosten niet werd aangetekend, dus omdat een zogenaamde bedrijfskas niet aanwezig was; dat echter het niet houden van een bedrijfskas niet in strijd is met meervermeld artikel 12;

dat belanghebbende zich bij zijn beroepschrift uitdrukkelijk op dit artikel heeft beroepen, doch de Raad zich aan dat artikel niet heeft gehouden;

Naar aanleiding van dit middel en ambtshalve:

Overwegende dat uit hetgeen de Raad met betrekking tot belanghebbenden boekhouding heeft vastgesteld wel volgt, dat deze niet voldoet aan de vereisten, gesteld in artikel 9 (oud) van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doch niet, dat die boekhouding niet zou kunnen dienen bij de winstbepaling overeenkomstig artikel 12 (oud) van dat besluit;

dat het voor een boekhouding om te kunnen dienen bij de winstbepaling overeenkomstig artikel 12 voormeld niet vereist is, dat zij zodanig is ingericht, dat daarin een afzonderlijke bedrijfskas is opgenomen en aantekening is gehouden van de gelden, die daaraan voor privé-gebruik zijn onttrokken of daaraan uit privé-vermogen zijn toegevoegd, zodat uit die boekhouding kan worden nagegaan welke saldi op bepaalde data aanwezig moeten zijn, doch het voldoende is dat de boekhouding de gegevens bevat aan de hand waarvan zonodig na aanvulling met van elders gebleken gegevens de winstberekening overeenkomstig laatstgenoemd artikel kan geschieden;

dat een boekhouding, waarin zowel de dagelijkse ontvangsten als de inkoop worden verantwoord, zodat daaruit het verschil tussen de bedragen van den omzet en van den inkoop kan worden afgeleid, de gegevens bevat aan de hand waarvan de winstberekening overeenkomstig meervermeld artikel 12 kan plaats vinden;

dat het ontbreken van aantekeningen omtrent bedrijfskosten de boekhouding voor het overige niet ondeugdelijk maakt, immers het gevolg daarvan slechts kan zijn, dat de belastingplichtige, zo hij niet geboekte bedrijfskosten in aftrek wil zien gebracht, deze van elders zal moeten bewijzen;

dat in de onderhavige zaak, blijkens de uitspraak, omtrent het bedrag der bedrijfskosten tussen partijen zelfs geen verschil bestond;

Overwegende dat 's Raads beslissing, dat belanghebbendes boekhouding geen betrouwbaren maatstaf vormt voor de bepaling van de door hem uit zijn bedrijf genoten winst, dan ook niet kan worden gedragen door de daarvoor in de uitspraak aangevoerde gronden;

dat de uitspraak mitsdien niet in stand kan blijven terwijl verwijzing moet volgen, opdat de Raad alsnog zal onderzoeken hetgeen door den Inspecteur boven de voormelde en niet juist bevonden bezwaren als grond voor de door hem aangenomen onbetrouwbaarheid van belanghebbenden boekhouding is aangevoerd;

V e r n i e t i g t de bestreden uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle;

V e r w i j s t het geding naar dien Raad ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in voltallige vergadering met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Smits, Dubois, van Rijn van Alkemade en Wiarda, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den negenden December 1900 drie en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Nypels